

Књига пророка Данила — сто педесет и четврта

Разумевање Даниловог последњег виђења: значај Валтасара и откривање пророчанства

Jeff Pippenger
2024-03-23

Последње виђење Данилово састоји се од последња три поглавља. Прво од тих поглавља, као и последње од та три, описује искуство Данилово, а средишње поглавље износи пророчку историју која се односи на коначни успон и пад лажног цара са севера. Прво поглавље је као последње, а средишње поглавље представља побуну лажног цара са севера. Последње виђење Данилово, виђење на реци Хидекелу, носи потпис Алфе и Омеге, који је Истина. Док почињемо да разматрамо Данилово последње виђење, почећемо од првог стиха.

Треће године Кира, цара персијског, откривена беше реч Данилу, који се зваше Валтасар; и реч беше истинита, али време одређено беше дуго; и он разуме реч, и имађе разумевање утваре. Данило 10:1.

У овом стиху обухваћено је неколико истина. Прва је Данилово име „Валтасар“.

Којима поглавар евнуха даде имена: јер Данилу даде име Валтасар; а Ананији, Седрах; а Мисаилу, Мисах; а Азарији, Авденаго. Данило 1:7.

Данило је у првој глави добио име „Валтасар“, и више никада није означен као „Валтасар“ све док није уведено његово последње виђење. Према томе, Валтасар је његово име у његовом првом и последњем сведочанству. Промена имена у пророштву представља символ заветног односа између Бога и Његовог народа. Када је Господ ступио у завет са Аврамом и Сарајом, променио је њихова имена у Авраам и Сара. Јаковљево име променио је у Израил, и обећава да ће Свом заветном народу последњих дана дати ново име.

Ради Сиона нећу ћутати, и ради Јерусалима нећу мировати, докле праведност његова не изађе као светлост, и спасење његово као жижак који гори. И незнабошци ће видети праведност твоју, и сви цареви славу твоју; и назваћеш се новим именом, које ће уста Господња изрећи. Исаија 61:1, 2.

Филаделфијцима, који су сто четрдесет и четири хиљаде последњих дана, Он такође даје ово обећање.

Онога који победи учинићу стубом у храму Бога свога, и више неће излазити напоље; и написаћу на њему име Бога свога, и име града Бога свога, новог Јерусалима, који силази с неба од Бога свога; и написаћу на њему своје ново име. Ко има ухо, нека чује шта Дух говори црквама. Откривење 3:12, 13.

Пророци представљају Божји народ последњих дана, а за разлику од Аврама, Саре и Израила, тачно значење имена Валтасар није познато. Име које Бог даје Свом народу последњих дана да представља Његов заветни однос јесте непознато име све до времена када им Он то име да. Име Валтасар означава Данила као Божји заветни народ Филадельфије у последњим данима, али је само стварно име скривено до запечаћења, јер је име написано на њиховим челима, где је такође написан и печат.

И погледах, и гле, Јагње стајаше на гори Сиону, и с њим сто четрдесет и четири хиљаде, који имаху име Оца његова написано на челима својим. Откривење 14:1.

Данило се у првом поглављу назива Валтасаром, а затим и у десетом поглављу, чиме себе поистовећује као симбол покрета првог анђела и покрета трећег анђела; јер прво поглавље представља вест првог анђела, као што је то раније подробно утврђено у претходним чланцима. Стога десето поглавље представља покрет трећег анђела и заветни народ последњих дана. Затим тај стих поистовећује Валтасара као симбол оних који разумеју умножење знања које је било отпечаћено у реформском покрету који је започео 1989. године. То је представљено нагласком на ономе што је Данило (Валтасар) знао.

Данило је означен као онај који је знао „ствар“ која „би откривена Данилу“, „и ствар беше истинита, али време одређено беше дуго; и он разумеде ствар, и имаше разумевање виђења“. Данило је разумео „ствар“, а такође и „виђење“. Хебрејска реч „dabar“ у том стиху преведена је као „ствар“, а значи „реч“. У пророчком смислу, „реч“ представља и виђење о „седам времена“, али такође представља и Христа, који је Реч. И „седам времена“ и Христос јесу Камен који одбацише зидари, а Данило представља народ који разуме оба елемента симболике Речи.

У деветом поглављу Данила, у двадесет трећем стиху, налазимо један од најважнијих стихова повезаних с временским пророчанствима о две хиљаде и три стотине година и две хиљаде пет стотина и двадесет година, која су представљена питањем у Данилу осмо поглавље, тринаести стих, и одговором у четрнаестом стиху. Питање гласи: „Докле ће трајати виђење ‘chazon’ које означава гажење светиње и војске, извршено најпре паганизмом, а затим папизмом?“ То гажење трајало је две хиљаде пет стотина и двадесет година, у испуњењу „седам времена“ из Левитске двадесет шест.

Одговор на питање из тринаестог стиха гласио је: до две хиљаде и три стотине година; потом ће светилиште, које је било погажено, бити очишћено; а визија „march“ о две хиљаде и три стотине година повезује два временска пророчанства, и у двадесет трећем стиху девете главе Данила, Гаврило наводи Данила да разуме однос између две визије.

На почетку твојих молитава изађе заповест, и дођох да ти покажем; јер си веома мио: зато разуми ствар и размишљај о виђењу. Данило 9:23.

Реч преведена и као „разумети“ и као „размотрити“ у том стиху јесте хебрејска реч „biyn“, и она значи „умно раздвојити“. Гаврило обавештава Данила да умно раздвоји „ствар“ и „виђење“. „Виђење“ у том стиху јесте хебрејска реч „march“, и то је виђење о две хиљаде и

три стотине година које се окончало 22. октобра 1844. године. Хебрејска реч преведена као „ствар“ јесте иста реч преведена као „thing“ у првом стиху десетог поглавља. То је хебрејска реч „dabar“, и она представља виђење о две хиљаде и пет стотина и двадесет година које се такође окончало 22. октобра 1844. године.

У првом стиху десетог поглавља, Божји заветни народ последњих дана представљен је Валтасаром, и они су разумели умножење знања које је дошло у време краја 1989. године, што им је омогућило да разумеју повезаност двеју визија, коју су милерити покрета првог анђела разумели само делимично. У стиху се визија, представљена као „ствар“, поистовећује са дужим од та два пророчанства, јер, уметнуто између два позивања у стиху на „ствар“, Данило указује да је време одређено за „ствар“ (dabar) било „дуго“, у односу на визију (march).

Треће године Кира, цара персијскога, откри се ствар Данилу, којему беше име Валтасар; и ствар беше истинита, али време одређено беше дуго; и он разуме ствар и имаде разумевање виђења. Данило 10:1.

Суптилна истина да су „седам времена“ најдуже временско пророштво које су Милерити објављивали, пориче се у лаодикијском адвентизму, на основу једног одломка који изврћу на сопствену пропаст. Одбацујући „седам времена“ у побуни 1863. године, они не виде однос између та два пророштва, и могу само, или хоће само, да у следећем одломку виде поистовећење са две хиљаде и три стотине година.

„Искуство ученика који су при првом Христовом доласку проповедали ‘јеванђеље о царству’ имало је своју паралелу у искуству оних који су објављивали вест о Његовом другом доласку. Као што су ученици ишли и проповедали: ‘Испунило се време, и приближило се царство Божје’, тако су Милер и његови сарадници објављивали да се најдужи и последњи пророчки период који је откривен у Библији приближава своме истеку, да је суд близу и да ће вечно царство ускоро бити успостављено. Проповедање ученика у погледу времена заснивало се на седамдесет седмица из 9. главе Данила. Вест коју су објављивали Милер и његови сарадници најављивала је завршетак 2300 дана из Данила 8:14, чији су део седамдесет седмица. Проповедање једних и других било је засновано на испуњењу различитог дела истог великог пророчког периода.“ Велика борба, 351.

Не пропустите унутрашњу логику овог последњег одломка. Лаодикијски адвентизам не учи свет да су милерити сматрали да је светилиште које треба да буде очишћено небеско светилиште, јер они, и сви који желе да погледају историјски запис, знају да су милерити веровали да је светилиште које треба да буде очишћено — земља. Одломак који лаодикијски адвентизам изврће на сопствену пропаст гласи: „тако су Милер и његови сарадници објављивали да је најдуже и последње пророчко раздобље које је у Библији изнесено на видело било пред самим истеком“, за које они упорно тврде да представља две хиљаде и три стотине година из Данила, осма глава, четрнаести стих.

Сами историјски списи адвентизма потврђују да је свих три стотине милеритских проповедника у својим излагањима користило пионирску карту из 1843. године, и на тој карти, као и у осталом историјском сведочанству, кристално је јасно да су „седам времена“ (две хиљаде пет стотина двадесет година) биле пророчанство које су они означили као „најдужи и последњи пророчки период“, који је „управо требало да истекне“. Због своје побуне из 1863. године, када су одбацили темељни камен „седам времена“, они сада слепо тврде да сестра Вајт у одломку из Велике борбе поново исписује утврђену историју.

У првом стиху десете главе Данила, Валтазар представља Божји народ последњих дана, и они разумеју и питање и одговор из Данила осме главе, стихови тринаести и четрнаести, које сестра Вајт означава као темељ и средишњи стуб адвентистичке вере. Приказ који Данило представља у том стиху означава разлику између Божјег заветног народа последњих дана и лаодикејског адвентизма, јер су то они који разумеју умножење знања 1989. године.

Треће године Кира, цара персијског, откри се реч Данилу, који се звахе Валтазар; и та реч беше истинита, али време одређено беше дуго; и он разуме ту реч, и имаде разумевање виђења. Данило 10:1.

Први стих представља почетак виђења датог код реке Хидекел, које се завршава у дванаестом поглављу. Тамо налазимо откривање књиге Данилове у време краја; стога је приказ Данила који разуме и „ствар“ и „виђење“ повезан са онима који разумеју и који су означени као „мудри“, насупрот онима који не разумеју и који су означени као „безбожни“. У десетом стиху дванаестог поглавља представљена је разлика између те две групе.

Многи ће се очистити, и убелити, и бити окушани; а безбожни ће чинити безбожно; и нико од безбожних неће разумети; али ће мудри разумети. Данило 12:10.

„Мудри“ разумеју, а безбожници не разумеју, а реч преведена као „разумети“ јесте иста она реч коју смо утврдили у двадесет трећем стиху деветог поглавља. То је хебрејска реч „bîyn“, која значи мисаоно раздвајати. Безбожници не разумеју умножавање знања, јер нису вољни да изврше мисаоно раздвајање двеју визија, које су истине за које је Валтазар означен као онај који их разуме у првом стиху, када је означен као Валтазар уместо као Данило. У првом стиху он је означен као Божји заветни народ последњих дана, и означен је као они који разумеју две визије, између којих Божји народ треба да начини мисаоно разликовање. Исус крај једне ствари приказује почетком једне ствари, а у дванаестом поглављу мудри су они који разумеју пророчанство о две хиљаде и три стотине година, и његов непосредни однос према „најдужем и последњем“ временском пророчанству, а то је две хиљаде пет стотина и двадесет година.

Наставићемо наше проучавање Даниловог последњег виђења у следећем чланку.

Народ мој пропада због недостатка знања; зато што си ти одбацио знање, и ја ћу тебе одбацити, да ми више не будеш свештеник; пошто си заборавио закон Бога својега, и ја ћу заборавити децу твоју. Осија 4:6.

И ви сами, као живо камење, зидајте се у дом духовни, у свештенство свето, да приносите жртве духовне, угодне Богу кроз Исуса Христа. Зато стоји и у Писму: Ево, полажем на Сиону камен крајеугаони, избрани, драгоцени; и ко верује у њега неће се постидети. Вама, дакле, који верујете, он је драгоцен; а онима који су непослушни: камен који одбацише зидари, тај постаде глава од угла, и камен спотицања, и стена саблазни, онима који се спотичу о реч, будући непослушни; на шта су и одређени. А ви сте род избрани, царско свештенство, народ свети, народ задобијен, да објавите врлине Онога који вас је позвао из таме у своју чудесну светлост; ви који некад не бисте народ, а сада сте народ Божји; који не бисте помиловани, а сада сте помиловани. 1 Петрова 2:5–10.

И дуготрпљење Господа нашега сматрајте за спасење; као што вам и љубљени брат наш Павле, по даној му мудрости, написа; као што говори и у свима својим посланицама о овоме, у којима има неких ствари тешко разумљивих, које неuki и неутврђени изврћу, као и остала Писма, на своју сопствену пропаст. Ви, дакле, љубљени, знајући ово унапред, чувајте се да и ви, заведени заблудом безаконика, не отпаднете од своје постојаности. 2 Петрова 3:15–17.

Ово им напомињи, сведочећи пред Господом да се не препиру око речи, ни на какву корист, него на пропаст оних који слушају. Постарај се да се покажеш Богу признат, као делатник који нема чега да се стиди, право управљајући речју истине. А поганих и празних разговора клони се; јер ће они још више напредовати у безбожности. 2. Тимотеју 2:14–16.